

Arrest

nr. 121 476 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. VERDIN, die eveneens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2011 is de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 7 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 29 november 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

Z., M. (R.R.: ...)

geboren te Kamenica op (...)1982

Z., F. (R.R RR ...)

En kind Z. B. (RR. ...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 7/2/2011. deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Z. F. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 6.11.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene rijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel ster dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting wenst de raadsman van verzoekers nog een aantal stukken neer te leggen ter ondersteuning van de feiten.

Verwerende partij werpt echter op dat deze stukken haar niet voorafgaandelijk ter kennis werden gebracht en vraagt om de documenten uit de debatten te weren.

Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien procedurestuk is en gelet op de rechten van de verdediging, dient het uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering

moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk zijn.

Verzoekers zijn van oordeel dat zij wel degelijk en voldoende hebben aangetoond dat verzoekster Z. F. lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit.

Alleszins zijn de bevindingen van de arts-adviseur L. in tegenspraak met de bevindingen van de behandelende geneesheren, K. VD, Dr. AP en psychiater Dr. F. M.

In het medisch attest van Dr. K. VD dd. 28 januari '13 (stuk nr. 2) wordt gesteld dat verzoekster I patiënte symptomen vertoont die passen binnen een PTSS. Mevr. Z. heeft erg levendige dromen en flash-backs van fysieke mishandelingen door haar broer(s). Ze is erg angstig en heeft nachtmerries. Er is ook een waanbeeld van een zwarte man, die haar s nachts wil vermoorden. Patiënte is ervan overtuigd dat haar broer die zwarte man op haar afstuurt.

Momenteel gaat het niet goed met patiënte. Ze brengt enorm veel fysieke klachten. Ook haar mentale toestand blijft onveranderd, ondanks het uitproberen van verschillende medicatie.

Dokter VD heeft gelet op zijn diagnose een opname voorgesteld.

Het klopt dus alleszins niet dat zonder enige vorm van behandeling (met therapie of psychofarmaca) de aandoening (ziekte) zijn beloop kent en spontaan in gunstige zin zou evolueren, zoals de arts-adviseur volkomen ten onrechte stelt. Integendeel, alle geconsulteerde artsen gewagen eerder van een verslechtering van de fysieke gezondheidstoestand en ook voor wat betreft de geestestoestand I mentale toestand blijft het zoeken naar de meest geschikte & aangepaste medicatie. Alleszins stellen de dokters hier unaniem dat de mentale toestand onveranderd blijft ondanks het uitproberen van verschillende medicatie.

Verzoekster verwijst in dat verband ook naar het recente medisch attest van Dr. AP, die stelt dat mevr. Z. F. lijdt aan een chronische aandoening, die niet vatbaar is voor genezing en dat er weinig geweten is omtrent de toegankelijkheid van een ev. behandeling in Kosovo.

Tenslotte dient er nog verwezen naar het verslag van Dr. FM, die in zijn evaluatieverslag van 13 december 2013 na onderzoek stelt dat verzoekster:

"... in eigen land niet/nauwelijks naar school mocht gaan. Zij lijkt te zijn weggestopt door haar familie, waardoor ze nu niet kan lezen, noch schrijven. Zij heeft sinds 2008 geen contact meer met haar ouders. Ze heeft een zeer regressief gedragspatroon. Ze komt weinig buiten (alleen met haar man) en doet weinig in huis.

Diagnostisch lijkt het mij essentieel te gaan om een vrouw met een mentale handicap, mogelijks verstoten binnen het oorspronkelijk gezin en die waarschijnlijk binnen het gezin door haar broer mishandeld is geweest. Als medicatie neemt zij Ziprexa en Sipralaxa.

Ook F. man heeft ondersteuning nodig. Hij heeft het immers moeilijk met een gedragsgestoorde vrouw. Hij heeft toch wat schrik van haar gelet op haar soms uitbrekend gedrag (eisend, aandacht vragend, soms mogelijks ook fysiek agressief)"

Deze medische bescheiden zijn onmiskenbaar toch wel in tegenspraak met de bevindingen van de controlerende geneesheer, Dr. L. L.. De verschillende medicijnen die hier aan verzoekster worden toegediend hebben alleszins tot op heden niet geleid tot een verbetering van de geestestoestand van F. Er wordt bovendien door de verwerende partij ook al geen enkel recent rapport aangehaald voor wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling die verzoekster specifiek nodig heeft.

In het verslag van Dr. L. L. blijft het bij een louter (hypothetische) theoretische en bovendien erg gewaagde beschouwing, die stelt dat verzoekster zelfs zonder enige vorm van behandeling en ongeacht het land van verblijf gunstig zou moeten evolueren en voldoende zelfredzaam zou moeten zijn om normaal te kunnen functioneren. Dit is alvast niet de mening van de behandelende artsen / specialisten!! Het spreekt bovendien toch voor zich dat de mentale toestand van verzoekster dramatisch zou gaan verslechteren indien zij bij regelmaat geconfronteerd zou worden met haar eigen familie, die haar verstoten heeft (meer nog: die gezworen heeft verzoekers te zullen vermoorden!)

Verwerende partij heeft deze motivering niet of alleszins onvoldoende weerlegd.

De motivering in de bestreden beslissing schendt aldus de werkelijkheid. Verzoekers hebben in het kader van hun regularisatie-aanvraag wel degelijk & voldoende aangetoond aan de hand van stukken waarom een terugkeer naar hun land van herkomst (Kosovo) een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG dan wel op art. 3 EVRM.

Dat de motiveringsplicht van de bestreden beslissing alzo wordt geschonden, alwaar voorgehouden wordt dat uit het voorgelegde medische dossier niet afgeleid kan worden dat:

- de beschreven PTSS actueel geen reëel risico zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene

Luidens de medische attesten van de behandelende artsen hier in België is een intensieve opvolging en behandeling in België noodzakelijk voor een gunstige prognose. Of een adequate behandeling in het land van herkomst al dan niet aanwezig is, blijft voor de behandelende artsen hier een raadsel.

Alleszins diende door de verwerende partij zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medicatie / specifieke behandeling voor de neurologische aandoening van verzoekster geëvalueerd te worden. Dit heeft verwerende partij duidelijk nagelaten.”

3.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer van 6 november 2013, immers vastgesteld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat tweede verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of kan worden afgeleid dat tweede verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de in de door tweede verzoekster aangebrachte standaard medisch getuigschriften beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster. Tevens wordt gemotiveerd dat het beschreven PTSS zelfs zonder behandeling positief evolueert en dit ongeacht het land van verblijf. Aangaande de mentale handicap is geen behandeling mogelijk. De aangehaalde klachten van rugpijn en artritis zijn erg banaal. De *in casu* voorziene motivering is zonder meer pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers betogen dat zij wel degelijk en voldoende hebben aangetoond dat tweede verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit en de bevindingen van de arts-adviseur in tegenspraak zijn met de bevindingen van de behandelende artsen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak wordt onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister c.g. de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel.

Het staat niet ter discussie dat een ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoeningen waaraan tweede verzoekster lijdt kennelijk niet kunnen worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers geven evenwel te kennen niet akkoord te gaan met de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte medische evaluatie van tweede verzoeksters gezondheidssituatie. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om deze evaluatie over te doen. De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet manifest in strijd zijn met de inhoud van de aangebrachte medische stukken en of een correcte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De ambtenaar-geneesheer heeft *in casu* allereerst gesteld dat het posttraumatische stresssyndroom waaraan tweede verzoekster lijdt geen reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit.

Verzoekers verwijzen naar een medisch attest van 28 januari 2013, in bijlage bij het verzoekschrift gevoegd waarin wordt bevestigd dat de symptomen “*passen binnen een PTSS*”. Afgezien van het feit dat het attest thans voor het eerst wordt voorgelegd waardoor niet blijkt dat verweerder of de arts-adviseur er kennis van kon hebben bij de beoordeling van de medische toestand, merkt de Raad op dat de arts-adviseur in zijn advies geenszins betwist dat tweede verzoekster zou lijden aan PTSS.

Verzoekers betwisten dat de aandoening zonder enige vorm van behandeling zijn beloop kent en spontaan in gunstige zin zou evolueren. De behandelende artsen gewagen eerder van een verslechtering van de fysieke gezondheidstoestand, alsook de geestestoestand. Verzoekers tonen met hun grief evenwel niet aan dat het standpunt van de arts-adviseur dat verzoeksters gezondheidsproblematiek niet van die aard is dat er een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit bestaat in strijd is met de door verzoekster voorgelegde stukken op basis waarvan de ambtenaar-geneesheer vermocht een standpunt in te nemen. Uit de voorgelegde medische attesten -en verzoekers bevestigen dit ook in het verzoekschrift- blijkt integendeel dat de mentale toestand van verzoekster onveranderd blijft ondanks het uitproberen van verschillende medicatie. Het standpunt van de arts-adviseur dat de aandoening inmiddels reeds gedurende meer dan twee jaar wordt behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Waar de arts-adviseur stelt dat de behandeling van PTSS door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel, weerleggen verzoekers dit motief niet door te herhalen dat de bevindingen van de arts-adviseur in tegenspraak zijn met de bevindingen van de behandelende artsen. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt integendeel dat de behandeling na meer dan twee jaar niet geleid heeft tot genezing.

Daarnaast heeft de ambtenaar-geneesheer gesteld dat zelfs indien de behandeling die verzoekster actueel krijgt niet beschikbaar zou zijn in zijn land van herkomst dit niet kan leiden tot de conclusie dat zij dreigt terecht te komen in een situatie die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. De grief dat verweerder geen enkel recent rapport heeft aangehaald voor wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst is bijgevolg niet dienstig. De arts-adviseur stelt slechts dat een behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en dat aangezien de aangevoerde medische problematiek ook zonder enige behandeling in gunstige zin zal evolueren, het ontbreken van een adequate behandeling in verzoeksters land van herkomst niet toelaat om te besluiten dat verzoekster onmenselijk of vernederend dreigt te worden behandeld bij een terugkeer naar dit land.

Waar verzoekers betogen dat de mentale toestand van verzoekster dramatisch zal verslechteren bij een terugkeer naar het land van herkomst, tonen zij hiermee eens te meer aan dat zij het niet eens zijn met de analyse van de arts-adviseur doch tonen zij niet aan dat diens analyse ingaat tegen enig voorgelegd stuk.

Waar zij lijken te willen aangeven dat enkel een gespecialiseerde arts zich kan uitspreken over een psychiatrische problematiek moet worden geduïd dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de diagnose die werd gesteld door de psychiater die verzoekster raadpleegde, in vraag heeft gesteld. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer zijn medische analyse niet vergezeld laat gaan van verwijzingen naar vakliteratuur vormt *in casu* geen reden om te besluiten dat zijn advies door enig gebrek is aangetast. Verzoekers hebben daarenboven zelf bij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd geen medische literatuur die een andere visie dan deze van de ambtenaar-geneesheer kan ondersteunen, aangebracht. De bewering van verzoekers dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de toekomstige evolutie van de aangevoerde medische problematiek mist -gezien hij oordeelde dat deze ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent en spontaan in gunstige zin evolueert- feitelijke grondslag. Verzoekers verliezen ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in Kosovo was *in casu*, los van de vaststelling dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de zorgen die verzoekster in België krijgt niet evenzeer in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, dan ook niet vereist.

De beschouwingen van verzoekers laten niet toe een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in combinatie met artikel 13 van het EVRM.

Ter adstruering van het tweede en derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Overwegende dat verzoekers al sinds 22 februari 2010 onafgebroken in België wonen/verblijven en zij vrijwel onmiddellijk de beslissing genomen hebben om zich definitief in België te vestigen. Dat het door verwerende partij ook wel niet zal ontkend worden dat zij diverse lovenswaardige pogingen hebben ondernomen om zich volledig te integreren en derhalve hun verblijf alhier te regulariseren. Verzoekers zijn hier in België goed ingeburgerd en eerste verzoeker en hun dochtertje hebben hun sociale leven hier opgebouwd.

Verzoekers beseffen uiteraard maar al te goed dat een gebeurlijke schorsing / nietigverklaring van de bestreden beslissing niet ipso facto met zich mee zal brengen dat zij opnieuw legaal op Belgisch grondgebied zullen verblijven. Verzoekers hebben duidelijke attesten bijgebracht teneinde aan te tonen dat de vereiste medicatie / therapie alhier noodzakelijk is.

In afwachting van de behandeling van onderhavig annulatieberoep tegen de bestreden administratieve beslissing, hebben verzoekers het recht om op Belgisch grondgebied te verblijven. Verzoekers veroorzaken immers geen enkele vorm van overlast, noch vormen zij enige belasting voor het sociale zekerheidsstelsel. Verzoekers dringen bij deze dan ook aan op de schorsing van de bestreden beslissing. Immers indien de Raad zou oordelen dat verwerende partij ten onrechte tot de ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie heeft beslist, dient er een nieuwe beslissing genomen te worden.

Verzoekers zijn in de gegeven omstandigheden dan ook gerechtigd om de schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing te vragen. Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient vernietigd te worden.

(...)

Conform art. 6 § 1 EVRM heeft "eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten. ...het recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie".

Verzoekers hebben bij deze een verzoekschrift tot annulatie en schorsing ingediend bij de Raad tegen de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie om medische redenen uitgaande van de verwerende partij. Conform de bovengenoemde bepalingen van het EVRM hebben verzoekers het recht om in België te vertoeven/ of er alleszins gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van hun rechtsmiddel door de Raad. Alleszins mogen verzoekers minstens de schorsing vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing in afwachting van deze behandeling.

Immers "eenieder wiens rechten en vrijheden, zoals opgesomd in het EVRM geschonden zijn, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie", zelfs indien die schending zou zijn begaan door een persoon of overheidsinstantie in de uitoefening van haar ambt, zoals in casu.

Toegepast op huidige concrete casus hebben verzoekers aldus recht op verblijf, minstens dienen zij gedoogd te worden in afwachting van de behandeling van hun dossier door deze Raad.

Dat gemeld art. 13 EVRM in combinatie met art. 6 rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat de kwestieuze beslissing van de verwerende partij dan ook omwille van die redenen dient hervormd te worden."

3.4 Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekers hebben een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 12 januari 2011. Om tot een verblijf te worden gemachtigd dient de vreemdeling, naast zijn identiteit, aan te tonen dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. De elementen van integratie en inburgering zijn *in casu* niet dienstig en verweerder dient bijgevolg niet met betrekking tot deze elementen te motiveren in de bestreden beslissing.

Bovendien stelt verweerder in de nota met opmerkingen terecht dat de beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Evenmin wordt thans een verwijderingsmaatregel aangevochten. Het annulatieberoep heeft geen 'automatisch' schorsende werking, ook niet wanneer de vreemdeling geen enkele vorm van overlast of enige vorm van belasting voor het sociale zekerheidsstelsel vormt.

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder *in casu* alle pertinente gegevens is nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot de medische toestand van tweede verzoekster werden onderzocht door de arts-adviseur, doch niet weerhouden. Verzoekers aangevoerde grieven met betrekking tot hun integratie maken geenszins aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6, in combinatie met de schending van artikel 13 van het EVRM tenslotte geldt dat artikel 6 van het EVRM het recht op een eerlijk proces inhoudt. De gemachtigde van de staatsecretaris, die de bestreden beslissing getroffen heeft, is een orgaan van actief bestuur en derhalve geen rechtscollege. Dit onderdeel van het middel mist om die reden juridische grondslag.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, volstaat het vast te stellen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (*cf.* RVS, nr. 111462 van 14 oktober 2002).

Verzoekers die betogen dat zij moeten worden gedoogd in afwachting van de behandeling van hun dossier tonen niet aan dat zij thans niet worden gedoogd, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Hun grief mist feitelijke grondslag.

Het tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN